

szellem, hogy most már kibirja reggelig. Csak azért is! Életében először harcolt és örömet lelte a küzdelemben.

Hajnal felé járt már az idő, mikor felhők oortották el az eget, szél kerekedett, utóbb eső szemerkézett a. Péter félcipője hamarosan átázott és ruházata sem felelt meg az ilyen viharos időjárásnak. Szenvedett! Azonban minden nyomorúsága mellett, a szép szőke lányarc állandóan előtte lebegett s titkon szívébe lopódzott az a gondolat, hogy szereti. De aztán megrázta fejét. Hiszen a hangját se hallotta, tíz percig látta csupán és kérdés, látja-e még valaha? Lelki szeméi elé csak vissza-visszatért a bájos arccoska, amint mosolyogva méri végig megijedt személyét. Ez a mosoly, mely öntudatra ébresztette őt, szolgálatot vigaszt részére jelenlegi nyomorúságos helyzetében.

Az eső mind szaporábban esett és Péter végtére is csuromvizesen elindult a ház felé. A konyhában már égett a lámpa, ott kopogtatott és a meglepődött személyzet segített rajta elsőben. Forró teát nyeltek vele, majd száraz ruhába öltözött és odaült a kályha mellé, ahol szorgalmas tüsszentési fölött a kézilányok vihogtak a háta mögött. Faggatták, hol volt az éjszaka, de ő csak a fejét rázta és válasz nélkül hagyta kérdéseiket.

Két napig tartózkodott még a házban és hajnaltól estig a lányt várta vissza a csúcsról. De az nem jött. A második napon föladata a reményt. Megkérdezte az egyik hegyvezetőt, lehetséges-e, hogy a Glockner csúcsról más irányban is le lehet jönni, ahol nem érintik útközben ezt a házat?

— Hogyne, felelte a vezető —, ha valaki a Kals-völgybe, mely a hegy déli oldalán fekszik, megy le, az nem jöhet erre, mert éppen ellenkező felén vagyunk a hegynek.

Péter csak úgy magában jegyezte meg.

— Akkor a szőke lány bizonyára arra jött le a Glocknerről s én már nem találkozhatom vele...

— Ki az? — kérdezte a vezető érdeklődéssel, Péter azonban faképnél hagyta az embert, összeszedte sátorfáját és még aznap hazautazott. Útközben a vonatban ráért elmélázni a történetek fölött és boldog volt, hogy nem úgy jön haza, ahogyan elment. Más ember volt hazatérőben. Ott az óriás hegyekben, a szabadban eltöltött éjszakán lesüllyedt róla mindaz, ami a régi énjének bélyegét hordta magán. A könynyelmű, léha, üresen szellemeskedő, szereplési vágyban szenvedő ifjú helyébe, akl két könyökkel tört előre az érvényesülés porondján s aki büszke volt arra, hogy magas protekcióval rendelkezett, egy megkomolyodott, akarakterőre elszánt férfi lépett. S ez a férfi elhatározta, az ő életében nem fordulhat többé elő, hogy megegyeszen úgy mosolyogjanak rajta miként azt a szép szőke lány cselekedte.

— A **tapolcai tavasbarlangot** látogató turisták sokszor fájalták, hogy ott, ahol a tulajdonképeni barlangi tó kezdődött a túrát félbe kellett szakítani, illetve a megfelelő közlekedési eszköz és a vízzel borított járatok szűk volta miatt vissza kellett fordulni. Most, mint értesülünk, ezeket az akadályokat kiküszöbölték. A régebben megindított feltárási munka eredménnyel járt és a vízi út kiszélesítésével egyidejűleg az újabb feltárások révén lehetővé vált a teljes körjárat megvalósítása. Előnye ennek a megoldásnak az, hogy egymásután több csónak is indulhat a földalatti vízi labirintusokban, anélkül, hogy kerülniök kellene egymást. A további munkálatok újabb feltárásokra vonatkozóan folynak.

Rovatvezető:
PÁPA MIKLÓS dr.

Őserdő rezervációk

A haladó kultúra legelőször az őserdőnek üzent hadat. Felégetett, kiirtott őserdők helyén létesültek az első termőföldek. Ebben az időben még csak azért irtották az erdőt, hogy helyet adjon más művelési ágak s nem ismerték az erdőnek, az erdő fájának nagy gazdasági jelentőségét. Akkor lett csak igazán nagymérvű a pusztítás, mikor ennek is tudatára jöttek s egész országrészekre terjedő erdőségek tüntek el rohamosan a föld színéről. A valamikor nagy erdőségekkel borított, ma csaknem teljesen fátlan Nagyalföld s a kopár Karszt szomorú bizonyítékai ennek a gazdálkodásnak.

Sok idő telt el addig, míg az emberek megértették, hogy az erdőt nem lehet csak egymásután kivágni, elpusztítani, hanem gondozni is kell és gondoskodni kell pótlásukról, fennmaradásukról. Es még több idő kellett ahhoz, hogy felülemelkedve az anyagiasságon, már ne csak az erdő gazdasági használhatóságát nézzék, hanem megértsék, átértsék azt a sok szépséget is, amit csak az lát, az ismer igazán, aki behatol a rengetegek mélyére.

Ez már egy mélyebb lelki kultúrával rendelkező korszaknak s egy új mozgalomnak, a természetvédelemnek kezdete volt, mely párrfogásba vette a természeti kincset s azt hirdette, hogy fenn kell tartani, meg kell őrizni az utókor számára a föld össziségeit. Így került sor a természeti emlékek s ezek között az itt-ott még fennmaradt őserdőrészek megmentésére.

Hát vannak még őserdők? — kérdezhetné egészen jogosan valaki. Valóban őserdők maradványai azok a védett erdőrészek? Valóban olyan területek azok, ahol fejsze még nem járt s az erdő őseredeti természetességében pompázik?

Nagyon valószínű, hogy nem mind érintetlen őserdőrészek ezek a rezervációk, hanem vannak közöttük olyanok is, melyeket a multban az emberi beavatkozás már többé-kevésbé megbolygatott. De az utóbbiak is olyan erdőterületek, amelyek ha voltak is használva, a használat már igen hosszú idő óta szünetel s idővel ezek az erdőrészek is őserdőre emlékeztető képet fognak nyújtani.

Az „Erdészeti Lapok” 1933. évi IV. füzetében érdekes tanulmány jelent meg őserdőkről, Kovácsik Dezső tollából. Részletesen felsorolja ebben a tanulmányban az őserdőt jellemző sajátos tulajdonságokat. Általában azokat az erdőt tekintik őserdőknek tekinteni, ahol még „fejsze nem járt” tehát az emberi kéztől érintetlen erdőt. A fákat nem vágják ki, a kivénült, elkorhadat fatörzsek idővel kidőlnek s ott porladnak szét. Ezek a kidőlt fatörzsek meg az úgynevezett lábakon álló — magas gyökérzetű — fák adják meg az őserdő sajátos képét. Ez utóbbiak többé-kevésbé a talaj fölé emelkednek s a forró földrészek légygyökeres fához hasonlítanak.